

Arrest

nr. 224 499 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag gegrond verklaard. Verzoekster wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, geldig voor een duur van één jaar, en zij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 4 februari 2019 dient verzoekster een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Echter, op 26 februari 2019 wordt aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg gegeven en wordt beslist het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt ingediend, is gekend onder het rolnummer RvV X

Op 26 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoekster op 21 maart 2019. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: G., N. A.

geboortedatum: (...)1970

geboorteplaats: Guinaw Rail

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 04/02/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26/02/2019.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekster betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M.3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid niet verlengd. Deze beslissing dateert van 26 februari 2019.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoekster.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.2. In het tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Verzoekster verkreeg op een tijdelijk verblijf toegekend. Zij werd, gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten.

Door verzoekster werd tijdig verzocht tot verlenging van de machtiging tot verblijf.

Op 21 februari 2019 werd er een advies geformuleerd door de arts-adviseur, waarna op 26 februari 2019 door de verwerende partij werd beslist om BIVR niet langer te verlengen.

Op 26 februari 2019 verkreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13, omwille van deze beslissing: "de aanvraag die op datum van 04/02/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26/02/2019".

Tegen deze beslissing tot weigering van 26 februari 2019 werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zelfs zonder rekening te houden met bovenvermeld beroep, blijkt niet dat, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing) rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing is vooreerst niet gelijk te stellen met de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Door de verwerende partij werd de medische situatie van verzoekster niet overwogen alvorens een verwijderingsmaatregel heeft opgelegd.

Verzoeker wijst erop dat de arts-adviseur de ziekte van verzoekster (hepatitis C) heeft erkend. Verzoekster onderging sindsdien een behandelingstraject bij Dr. S. B., een gastroenteroloog/hepatoloog. Dr. B. stelt in zijn verslag van 2 januari 2018 als volgt: "uw patiënte wordt gevolgd op onze raadpleging hepatologie in het kader van chronische hepatitis C.

Via behandeling met tritherapie in Omega 1 trail, kon sustained virological respons bereikt worden: patiënte lijdt niet langer aan chronische hepatitis C en is niet meer besmettelijk. Controle elastografie toont metavirscore F1 ' F2. Bijgevolg menen we dat patiënte kan worden gerustgesteld en stellen we een expectatieve houding voor. We zien patiënte graag terug op uw indicatie" (stuk 6).

Er wordt derhalve een expectatieve of afwachtende houding aangenomen over de verdere evolutie van de hepatitis C waarmee verzoekster te kampen heeft gehad. Dit betekent dat opvolging nog steeds noodzakelijk is.

Door Dr. D. dat verzoekster af te rekenen heeft met een "chronisch nierlijden als gevolg van nefroangiosclerose en nefrectomie in 2004". Er wordt verder vastgesteld dat er sprake is van een "hypovitaminose D met een licht gestegen parathormoon" en een "hypercholesterolemie met een LDL-cholesterol van 142 mg/dl". Dr. D. vervolgt: "gezien de CNI valt patiënte in een hoog-risicoklasse en is starten met een statine aan te raden" (stuk 5).

Verzoekster heeft daarnaast te kampen met rugproblemen, waarvoor zij in behandeling is gegaan bij Dr. B. (stuk 4).

Een algemene beschrijving van de (actuele) medische problematiek van verzoekster wordt gevormd door dokter V. C. Hij stelt: "deze patiënt lijdt aan arteriële hypertensie, chronische nierinsufficiëntie met proteïnurie, vermoedelijk tgo nefroangiosclerose en nefrectomie (2004), wat allebei strikt opgevolgd moet worden. Verder is er ook hypercholesterolemie, tandacariës en constipatie met hemorroiden. Voor de hepatitis C, die behandeld werd in 2017, wordt een expectatieve houding aangenomen" (stuk 3).

Hieruit blijkt dat de medische situatie van verzoekster niet te reduceren valt tot hepatitis C alleen. Hieruit blijkt bovendien dat verzoekster niet volledig 'verlost' is van de vastgestelde hepatitis C. Er wordt momenteel namelijk een expectatieve of afwachtende houding aangenomen ten aanzien van deze aandoening. Dit vereist derhalve dat er controle en dus opvolging noodzakelijk is om de verdere evolutie op te volgen van de aandoening van verzoekster.

2. De medische situatie van verzoekster, zoals hierboven uiteengezet, werd niet beoordeeld door de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor. Het risico op schending van artikel 3 EVRM werd hierom eveneens onvoldoende onderzocht.

De bestreden beslissing is hierom tevens in strijd met artikel 3 van de formele motiveringswet samengelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, aangezien op geen enkele manier door de gemachtigde werd gemotiveerd over de medische situatie in de bestreden beslissing. Een afdoende motivering ontbreekt derhalve."

2.3. In het derde middel voert verzoekster tot slot de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster betoogt als volgt:

"DERDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. *Verzoekster beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op haar opgebouwd privéleven in België.*

Verzoekster werd gemachtigd tot een legaal verblijf omwille van haar medische situatie. Verzoekster wijst erop dat zij zich, omwille van haar legaal verblijf, heeft kunnen integreren in de samenleving. Zij volgde met succes verschillende opleidingen, waaronder het aanleren van de Nederlandse taal en een inburgeringscursus. Verzoekster zelf is de Franse taal machtig (zie de stukken 9 en 10).

Verzoekster heeft hierdoor een beschermingswaardig privéleven tot stand gebracht, waarmee de gemachtigde dient rekening te houden. Dit geldt des te meer, aangezien verzoekster thans een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd terwijl zij voorheen werd gemachtigd tot een verblijf.

2. *Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- *een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- *en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder dergelijk concreet onderzoek heeft uitgevoerd.

Op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de periode dat verzoekster werd toegelaten tot een legaal verblijf in het Rijk en de haar opgebouwd privéleven sinds haar legaal verblijf (zie de stukken 9 en 10).

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt niet dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Verweerder schendt in de bestreden beslissing tevens artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet worden gehouden het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit is in casu niet het geval, zoals hierboven beargumenteerd."

2.4. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet waarnaar verzoekster in haar betoog verwijst.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet, meer bepaald het niet meer voldoen aan de aan zijn of haar verblijf gestelde voorwaarden. In deze beslissing zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De gemachtigde specificeert dat de aanvraag die op 4 februari 2019 werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26 februari 2019.

De Raad stelt bijgevolg vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekster in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dit wordt door verzoekster ook niet betwist. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de

motieven uit het bestreden bevel niet correct zijn. Een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Waar verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, duidt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat, indien het beroep, ingediend tot schorsing en nietigverklaring, bij de Raad ten aanzien van de beslissing van 26 februari 2019 waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd, gegrond wordt verklaard, ook onderhavige bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Dit betoog is niet dienstig. Immers, op 31 juli 2019 werd voormeld beroep bij arrest met nummer 224 498 verworpen door de Raad.

Verzoekster betoogt verder dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met haar gezondheidstoestand overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, samen te lezen met artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991. Zij benadrukt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een motivering omvat inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand. Naar haar mening is de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en vallen deze beslissingen niet te vereenzelvigen.

Zoals verzoekster aangeeft, werd op 21 februari 2019 een advies geformuleerd door een ambtenaar-geneesheer, waarna op 26 februari 2019 werd beslist om het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer te verlengen.

De Raad wijst erop dat verzoekster via onderhavige procedure geen kritiek kan uiten op voormelde beslissing daar deze niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. Daarnaast benadrukt de Raad dat, in de mate dat verzoekster meent dat rekening diende te worden gehouden met de aanvraag om medische redenen, het hoofdmotief van het bestreden bevel erin bestaat dat onder verwijzing naar artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat de ingediende aanvraag van 4 februari 2019 tot verlenging van de machtiging tot verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 26 februari 2019. De beslissing wordt tot aan de nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Zoals hoger aangehaald, werd het beroep tegen voormelde beslissing inmiddels bovendien op 31 juli 2019 verworpen bij arrest met nummer 224 498 zodat deze beslissing definitief is geworden. Aangezien de motieven uit het bestreden bevel pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde niet bijkomend naar de medische problematiek van verzoekster te verwijzen.

Wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling geen motiveringsplicht bevat. Voormeld artikel 74/13 bepaalt dat de gemachtigde bij het nemen van een

beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekster een onderzoek werd gevoerd in het kader van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit voormelde beslissing van 26 februari 2019 volgt dat de gemachtigde er zich van heeft vergewist dat de ingeroepen medische redenen geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken. De conclusie van de gemachtigde van de minister in de beslissing van 26 februari 2019, dat derhalve uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, is gelet op het hogervermelde *'privilège du préalable'* definitief.

Verzoekster zet uiteen dat zij een behandelingstraject onderging bij dokter B., een gastro-enteroloog/hepatoloog, en zij citeert vervolgens uit een bij haar verzoekschrift gevoegd verslag van 2 januari 2018 van voormelde dokter waarin hij stelt: *"patiënte lijdt niet langer aan chronische hepatitis C en is niet meer besmettelijk"*. Hij besluit met *"Bijgevolg menen we dat patiënte kan worden gerustgesteld en stellen we een expectatieve houding voor. We zien patiënte graag terug op uw indicatie"*.

Verzoekster betoogt tevens dat zij niet volledig 'verlost' is van de vastgestelde hepatitis C. Zij benadrukt dat een expectatieve of afwachtende houding wordt aangenomen ten aanzien van deze aandoening. Dit vereist derhalve dat er controle en dus opvolging noodzakelijk is om de verdere evolutie op te volgen van de aandoening, zo stelt zij.

Verzoekster verliest vooreerst echter uit het oog dat in het bij de verlengingsaanvraag gevoegde attest van 5 november 2018 *"19/12/2017 acute hepatitis C Beschrijving: behandeld door dr. B., controle 2/jaar. Niet meer besmettelijk na therapie"* wordt vermeld onder *"MEDISCHE ANTECEDENTEN"* en niet onder *"ACTIEVE AANDOENINGEN"*. Verzoekster toont bijgevolg vooreerst niet aan dat de aandoening en/of de nood aan opvolging nog actueel is. Daarnaast, wat betreft de *"expectatieve of afwachtende houding"* die wordt aangenomen, is dit betoog niet dienstig aangezien dit een hypothetisch karakter heeft. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster citeert uit stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift. Echter, verzoekster toont niet aan dat zij de stukken 3 tot en met 10 – waaronder tevens voormeld attest van 2 januari 2018 – gevoegd bij haar verzoekschrift, heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag tot verlenging van het verblijf van 4 februari 2019 en minstens voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoekster kan de stukken ook niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Dezelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster uitvoerig tracht te overtuigen dat haar medische situatie niet te reduceren valt tot hepatitis C alleen. Ook hiervoor baseert zij zich op voormelde attesten waarvan zij niet aantoonde deze tijdig aan de gemachtigde te hebben voorgelegd zodat hem niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden.

Desalniettemin blijkt ook uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de (andere) elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de *"synthesenota: 26/02/2019"* staat het volgende vermeld:

"Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13"

1. Gezins- en familielevens

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 21/02/2019."

Verzoekster kan dan ook niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de – gekende – elementen, zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Verzoekster dient vooreerst aan te tonen dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting, doch zij zet niet uiteen uit welke leden haar gezin of haar familie bestaat, laat staan dat zij dit aantoonst zodat zij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet bewijst.

Wat het beschermenswaardig privéleven betreft, verwijst verzoekster naar de periode van legaal verblijf wegens haar medische situatie en het opgebouwde privéleven sinds haar legaal verblijf. Zij zet onder meer ook uiteen dat zij zich heeft kunnen integreren in de samenleving en met succes verschillende opleidingen heeft gevolgd waaronder het aanleren van de Nederlandse taal en een inburgeringscursus. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonst dat zij de stukken heeft voorgelegd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. De Raad herhaalt dat verzoekster de stukken ook niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot algemene verwijzingen en stukken en dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben

aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin in die zin ligt een schending van artikel 8 van het EVRM voor.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerder rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Het weze daarnaast herhaald dat zich een interne synthesenota van 26 februari 2019 in het administratief dossier bevindt waarin de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden besproken. Verzoekster toont ook niet aan dat een schending van het hoger belang van het kind voorligt. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat nog daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, moet worden gesteld dat het EHRM reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals hoger reeds uiteengezet, werd een onderzoek verricht en werd beslist om de verlenging van de verblijfsmachtiging niet toe te staan. Het weze herhaald dat voormelde beslissing inmiddels definitief is geworden (*cf. 'privilège du préalable'*) en dat verzoekster ook niet via onderhavige procedure voormelde beslissing kan bekritisieren daar deze niet het voorwerp ervan uitmaakt. Verzoekster verliest ook in dit kader uit het oog dat "19/12/2017 acute hepatitis C Beschrijving: behandeld door dr. B., controle 2/jaar. Niet meer besmettelijk na therapie" in het bij de verlengingsaanvraag gevoegde attest van 5 november 2018 wordt vermeld onder "MEDISCHE ANTECEDENTEN" en niet onder "ACTIEVE AANDOENINGEN". Verzoekster kan zich dan ook niet voorhouden dat wat de hepatitis C betreft, een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt door het nemen van de bestreden beslissing. Wat de voorgehouden verdere behandeling van de ziekte betreft, en waar verzoekster de aandoeningen opsomt waaraan zij nog meent te lijden, legt zij enkel informatie omtrent haar medische toestand voor, doch geen informatie omtrent de algemene medische situatie in het land van herkomst. Verzoekster blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Ook het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling onder verwijzing naar artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet, dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat de behandeling van de aandoening(en) van verzoekster in het land van herkomst eventueel niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België, en dat zij aldaar kunnen worden geconfronteerd met een mindere (financiële) toegankelijkheid van de medische zorgen, kan op zich evenmin de schending van artikel 3

van het EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan nog verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk*. Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, *Y.-E.M. t. België*). Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

Tot slot weze het opgemerkt dat het bestreden bevel verzoekster niet dwingt tot een terugkeer naar haar land van herkomst, doch enkel het grondgebied van België te verlaten, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij over de documenten beschikt die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, de schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest (dat overeenkomt met voormeld artikel 8 en waarnaar verzoekster verwijst in haar betoog) en van de (overige) aangehaalde beginselen en artikelen niet aan.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN